

Podle Eirika Vassendena existují v Norsku dva druhy čtenářů Loeových románů a to ti, kteří ho mají v oblibě a mluví o tom, a ti, kteří ho v oblibě nemají a mlčí (Vassenden 2004: 73). Vassenden se díky své ostré kritice staví do role průkopníka kritického pohledu na Loeovu tvorbu, která je norskými renomovanými literárními kritiky přijímána spíše pozitivně (P. T. Andersen, Rottem). Podstatou Vassendenovy studie je tvrzení, že Loeovy romány se vyznačují do očí bijící povrchností, která více než cokoliv jiného irituje. Vassenden tvrdí, že Loeovy romány jsou ve své podstatě umělecky velmi slabé (Vassenden 2004: 74). S prvním tvrzením o absenci Loeovy kritiky lze souhlasit: Erlend Loe sice patří do norského literárního kánonu současné literatury, jeho romány, především Naiv.Super., jsou součástí povinného středoškolského i vysokoškolského penza, ale literární teoretikové se důkladné analýze Loeových románů zatím vyhýbají. Vassendenovu tezi, že Loeovy romány vyznávají estetiku povrchu a povrchnosti, a postrádají tak literární kvality, jsem chtěla ve své práci podrobit kritice. Tvrdím, že Loeovy romány jsou povrchní pouze jsou-li povrchně čteny. Loeův střízlivý, od metafor oproštěný jazyk, a jednoduchá stylistika však k tomuto čtení svádí. Romány Naiv.Super. a Doppler, přestože byly publikovány v rozmezí osmi let, mají několik shodných jmenovatelů: mj. shodnou tematiku a vypravěčskou situaci a oba jsou nazývány romány regrese (Andersen, Rottem, Vassenden).